

наоколо нѣма никаква опасностъ за нея и рожбитѣ ѝ, ще клекне въ страни и ще ги остави свободно да се налудуватъ. Тѣ се жбѣха срещу топлото слънце, подскачаха, премѣтаха се, гонѣха се едно-друго, теглѣха се насамъ-нататъкъ, или пѣкъ ще се изпънать като умрѣли нѣколко минути на зелената тревица. После изведнажъ ще скочатъ и ще наобиколятъ майка си: започваха да я дърпатъ за опашката, за устнитѣ, подвираха се подъ нея, катерѣха се по гърба ѝ, а тя клекнала на заднитѣ си крака, стоеше мирно, весело ги оглеждаше, но не преставаше да се вслушва. Усѣтѣше ли най-малкъ шумъ, трепваше тревожно и бързо повеждаше малкитѣ къмъ дупката си. Настаняваше ги тамъ, а после излизаше да имъ търси нѣщо за ядене.

Измѣкваше се пакъ старата лисица, но тоя пѣтъ самичка. Върви тя предпазливо, едвамъ стѣпва, напрегнала уши напредъ. Проточила дългата си опашка, хитрата кума лиса заличаваше стѣпкитѣ си и току се оглеждаше на всички страни, дали не я дебне опасностъ. По едно време се спира. Едно зайче върти главичка и безгрижно чопли нѣщо съ уста. То съвсемъ и не мисли, че следъ минута ще настѣпи края на живота му. Лисицата го забелязва. Тя се опѣва по корема си, после бавно се промѣква съвсемъ близу да него. Изведнажъ — шрапъ! — натисна го съ преднитѣ си лапи и забива остритѣ си жоби въ врата му. Бедното зайче! То едвамъ успѣва да изписка.

Тича лисицата къмъ дупката си и здраво държи полуживото зайче въ устата си. То жално е изкривило главичка, а заднитѣ му крачка се влачатъ по тревата. Бърза лисицата къмъ дупката си радостна и горда, че е успѣла да осигури храна и тоя день за малкитѣ лисичета.

Ала хитрата и опитна майка не отиваше направо при рожбитѣ си. Тя заобикаляше доста надалечъ отъ дупката си, спираше се за малко и се извъръщаше назадъ. Като се уверѣваше, че никой не я следи, изведнажъ се спущаше и намѣкваше въ дупката си.

О, каква радостъ за малкитѣ лисичета! Тѣ се спущатъ къмъ майка си, скачатъ около нея, ближатъ я и размахватъ

опашчици. Чудятъ се, какъ да и благодарятъ за богатия обѣдъ.

*

Така бѣше много пѣти презъ лѣтото. Ала есенъта бързо настѣпи. Отъ единъ месецъ на самъ въ гората настѣпва тишина. Пойнитѣ птички се изгубиха. Дърветата оголѣха. Листата имъ отначало станаха червеникаво-кафяви, покъсно пожълѣха и започнаха бавно да капятъ. Глухо и тѣжно става въ гората. Нѣмаше вече радостъ, ни пѣсни. Всичко се изпокри и изсели. Само свраки цѣдърѣха по оголенитѣ дървета, или нѣкой пѣстъръ кълвачъ ще причука съ клоната си кората на нѣкое старо дърво. Високо надъ гората ще се извие соколъ. Въ гѣстия шубракъ, измежду оголѣлитѣ дървета-прѣчки се таи зайче. То при мигва съ очикитѣ си и се чуди, кѣде да се свие: все още то не може да разбере, каква е тая промѣна около него въ гората.

Храна трудно се намираше вече. Козината на старата лисица започна да промѣня цвѣта си: тя постепенно ставаше жълто-червеникава, като опадалитѣ листа на дърветата. Грижливата майка не смѣеше да излѣзне вече така често изъ дупката си, както по-рано: сега по-лесно се забелязваше измежду оголенитѣ дървета.

И ето, единъ день тя реши да се раздѣли съ децата си. Мѣчно и бѣше, но нѣмаше какво да прави. Петтѣ лисичета доста наедърѣха, порастнаха и захитрѣха. Тѣ умѣеха вече да се пазятъ и да нападатъ. Даже последния пѣтъ, когато майка имъ ги изведе, едно отъ тѣхъ успѣ да улови мишка, а друго нападна смѣло една катеричка и безъ малко щѣше да я улови.

Старата лисица се опита веднажъ да изведе рожбитѣ си навънъ, да ги отведе далеко отъ легловището си и да ги остави, но не успѣ. Току-що се бѣха отдалечили отъ дупката си и забелязаха човѣкъ съ тояга по горската пѣтека. И той ги забеляза, но майката се хвърли, пресѣче му пѣтя и започна да куца и лѣга по земята. Човѣкътъ помисли че лисицата е ранена и затича следъ нея съ тоягата. Но тя ужъ куца, а все подалечъ и по-далечъ го отвличаше, до-

(Продължава на 8 стр.—долу)